

REDACTIE:
E. HEIMANS, J. JASPERS JR. EN JAC. P. THIJSSSE.

Adres van de Redactie:
JAC. P. THIJSSSE, 1^E HELMERSSTRAAT 171.

UITGAVE VAN:
W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

Prijs per jaar f 3.60.

Ons „Oude Jaar”.

„Je kent onze gevoelens, je weet onze plannen, schrijf jij nu 'reis uit naam van ons alle drie een mooi oudejaarspreekje.”

Aldus E. Hs en Jac. P. Th. tot den ondergeteekende.

Krachtens die opdracht, waarde lezers, zal ik trachten, een tuitje van ernstige overdenkingen voor u samen te lezen.

Dit nummer is ons twaalfde en daarmee is onze eerste jaargang compleet. De achter ons liggende jaarkring is maar een gering gedeelte van het lange leven dat, naar wij hopen, ons nog zal zijn beschoren, en zoo neemt eigenlijk de herinnering voor ons niet dan eene kleine ruimte in, wanneer wij haar vergelijken met het wijde veld onzer verwachtingen en plannen.

Treurig zijn onze oudejaarsgedachten niet. Ons tijdschrift is een blozend wicht, dat met den dag dikker wordt, meer dan zijne drie — of, met den uitgever mee, zijne vier — vaders nog wel bij zijne geboorte hadden gedacht. Ik zal het u voorrekenen, lezers, opdat onze vreugde ook de uwe zij. „De Levende Natuur” moest aan het eind des jaars houden 12 afl., ieder van 16 bladzijden, dat is 192 bladzijden, en het werkelijke getal is thans 244.

Het komt alleen van het gezonde voedsel, dat de kleine heeft mogen genieten. Het publiek heeft door ruime intekening gezorgd, dat wij niet karig behoeften te zijn, noch met den tekst, noch met illustratiën. Goede kennissen hebben zich geabonneerd, opdat de zaak zou kunnen

marcheeren. Inzenders van groote en van kleine kennis en geleerdheid, aan wie wij ons niet genoeg verplicht kunnen voelen en die wij ook zonder opzettelijke vermelding hunner namen allen met dankbaarheid gedenken, hebben ons blad met hunne bijdragen verrijkt. Belangstellenden, van wie nog geen letter gedrukt is, hebben ons achter de schermen vlijtig geholpen. In waarheid, de natuur had hare wetten en regelen moeten breken of verzetten, indien onder zulke omstandigheden de kleine niet heerlijk in wasdom ware toegenomen!

Voegt ons dankbaarheid, ons past ook verootmoediging. Zwaar drukken ons in deze schoone stonde onze tekortkomingen. Wij hebben in de verte een wier voor een koebal aangezien. Wij hebben het drukfoutenduiveltje zijn profaan spel laten spelen met de klassieke talen. Wij hebben aan insecten, wier papieren niet in orde waren, lichtvaardiglijk het Nederlandsch burgerrecht verleend. Wij hebben elze- en berkevruchtjes als zaden betiteld en de spinnen van Generaal Van Hasselt op veel te sterken spiritus gezet.

Voor dit alles en zoovele verkeerdheden meer, welke de zaakkundige, of zelfs de niet-zaakkundige, lezer zal hebben opgemerkt, worde ons, na oprechte betuiging van ons hartgondig berouw, vergiffenis geschonken.

Doch nu zij het ons vergund, het boetkleed af te leggen ter vroolijke inluiding van het nieuwe jaar. Misschien zou het meer regelmatig zijn, daarmee nog eene

maand te wachten, maar het hart — zegt Van der Palm — boeit zich bezwaarlijk aan de regelen der kunst, en ook andere regelen moeten het van tijd tot tijd tegen 's harten drang afleggen. Vele in onzen geest zich vormende artikelen veroorzaken bij ons eene sterke inwendige spanning, die het voor onze zielsrust wenschelijk maakt, ten minste eenige titels te laten ontsnappen. Het zijn, behalve vervolgen op stukken van den eersten jaargang: Onze Viooltjes, De Nederlandsche Kruipende en Tweeslachtige dieren, Bladmossen, In 't Land van Teun den Jager, Onze Parken, Kijken door den Microscop, Grassen en Varen, Jagen en Visschen, De Musea van „Artis”, Telegraafdraden en . . . .

Wij hebben gemeend, dat de welwillende ontvangst, die ons tijdschrift heeft genoten, de krachtige steun, dien het heeft ondervonden, ons onder bijzondere verplichtingen bracht. Daarom hebben wij omgezien naar een middel om onze erkentelijkheid te toonen. En met voldoening kunnen wij thans vermelden, dat wij nu en dan in eene der afleveringen eene gekleurde plaat zullen kunnen invoegen, een tafereel uit het leven der vogels voorstellende. Deze platen zullen zijn van de hand van den beroemden vogelschilder KEULEMANS en uitgevoerd worden aan de welbekende steendrukkerij van TRAP te Leiden. De eerste plaat zal vermoedelijk reeds in de April-aflevering verschijnen. Is ons door een welmeenend vriend verzekerd, dat gekleurde platen de ondergang zijn van een Nederlandsch tijdschrift, onze ervaring, met „De levende Natuur”

opgedaan, geeft ons reden om te gelooven, dat deze regel voor ditmaal door den uitslag beschaamd zal worden.

Voegt dus aan de genoemde titels nog dezen toe: Schetsen uit het Vogelleven, met gekleurde platen naar origineelen van KEULEMANS.

Hiermee, waarde en zeer gewenschte lezers, loopt onze oudejaarsbetrachting ten einde. Niet, dat het ons aan stof ontbreekt, om voort te gaan — we zouden nog een heel utopia van voornemens en plannen voor u in kaart kunnen brengen. Maar reeds heeft uwe scherpzinnigheid de opmerking gemaakt, dat de redenaar te veel van zich en zijne vrienden heeft gesproken, te weinig aan u gedacht. Hij erkent dit verzuim en wenscht zich geluk, het met drie woorden te kunnen herstellen. Immers leest hij in uwe harten en vindt daar den lust en den moed, om er dezen zomer weer eens flink aan te gaan doen. Welaan, de lust blake onverflauwd en het geluk zij met u! Voorspoed op de voorbereidende bezigheden: het zagen uwer spanblokjes, het boeten van uw net, den aankoop van uw plantenschopje, den bouw van het verblijf voor *Rana arvalis* en zijne phlegmatische verwanten! Moge eene schoone lente u begunstigen en een nog schoonere zomer uwe daardoor opgewekte verwachtingen overtreffen! Maakt zegenrijke excursies, doet heerlijke ontdekkingen, herschept met succes uw tuin in een biologischen lusthof vol brommende hommels, ombuigende meeldraden en wegspringende zaden, en blijft tot in lengte van dagen met ons het vaandel getrouw!

J. JASPERS JR.

Aan mijn raam en verder.

Het had ruig gevoren. Niet één nacht, neen, drie vier nachten wel. 't Was ruig op ruig. Niets was vergeten. Geen sprietje zoo dun, geen plantje zoo fijn, geen takje, geen naaldje, of het was met de fijnste en reinste kristalletjes bezet.

De dunne twijgen hingen zwaar naar beneden. De bossige grassen lagen als gepoederde pruiken op den grond. De bruine bladeren van den wintereik waren omzoomd met een rand van diamanten.

Overdag een heerlijk winterzonnetje. Dat maakte het geheel zoo betooverend schoon, dat men hier en daar en ginds eens even moest blijven staan. Zie toch dat dennenbosch; zie dat groepje berken; zie die rij van lariksen; zie daar langs de sloot die doode bloemschermen der umbelliferen; zie die schitterende lichtpuntjes op de nog zoo teëre blaadjes der winterrogge!

Schoon, onuitsprekelijk schoon was het overal en de mensch waardeerde het en genoot.

Maar of dit bij alle schepselen zoo was?

Juist met zoo'n ruige vorst krijgen vele vogeltjes het te kwaad. Niet die, welke hun voedsel meer op den grond zoeken, maar vooral die hoogst nuttige vogels, welke den geheelen winter door stammen en takken zuiveren van insecteneieren, poppen en larven. Hun voedsel is dan

onder een harde ijskorst verborgen en als dat eenige dagen aanhoudt, begint het er erg te spannen. Dan strekken ze hunne zwerftochten over grooter gebied uit; dan worden ze door den nood gedwongen tot zeer nabij de woningen der menschen te komen, om te zien, of er iets van hunne gading te vinden is.

Aan den buitenkant van het raam mijner woonkamer had ik een lat in horizontalen stand bevestigd. Op die lat was een bakje met hennepzaad geplaatst en een stukje rauw spek vastgebonden. Het een en ander kregen de arme zwervers spoedig in 't gezicht, en na een oogenblik uit een boom den omtrek bespied te hebben, overwon de honger alle vrees en vielen ze op de lat neer. De eerste, die de driestheid had, op zoo'n vreemde plaats haar buikje te vullen, was een koolmees. Eerst wat voorzichtig, maar weldra geheel op haar gemak, deed ze zich te goed aan het weeke spek. Een poosje later moest ze van het hennepzaad eens proeven. Telkens vloog ze met een zaadje naar den boom, hield daar, op een takje zittend, den korrel met een poot stevig vast en hamerde met vlugge en krachtige snavelhouden in een oogenblik het harde omhulsel stuk, om dan den vetten inhoud te verslinden. Toen ze op die wijze heel wat zaadjes had gebruikt, bewerkte ze weer het spek. Maar nu scheen